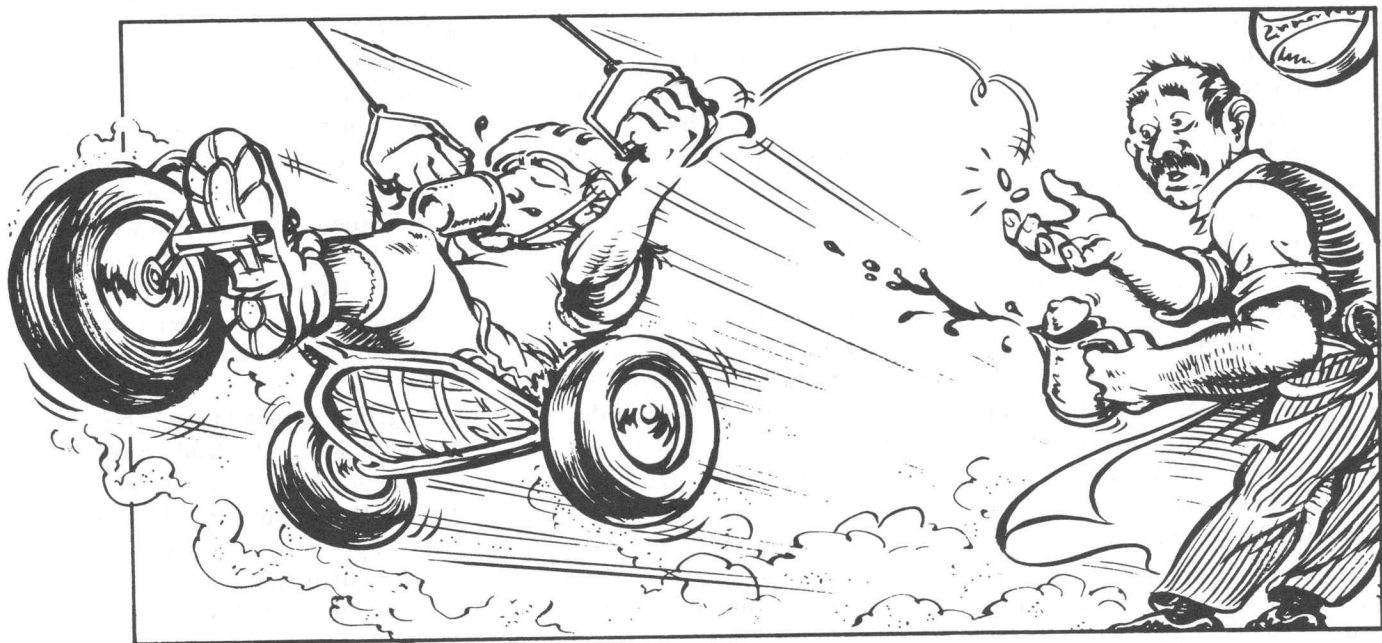

strand belevenis prijswinnaar

Nazomer 1997. Zaterdagmorgen 11 uur. De eerste dag na de minder sympathieke weeromslag. Een min of meer gewoontegetrouw ZAP naar teletekst pagina 707 (MeteoSchiphol) Windwaarneming vliegveld Valkenburg (bij Katwijk): 31016. Voor ingewijden betekent dat wind vrijwel uit het noordwesten (loodrecht op de kust dus) met een kracht van 16 knopen. Een zeldzaamheid in deze tijd van het jaar. In de winter zou dat betekenen: buggy-en! Hoezo eigenlijk "in de winter"....?

De getijdentabel, die traploos de waterhoogten aangeeft, leert me dat ik nog een uur of twee de tijd heb alvorens rijden op het strand onmogelijk wordt. Voor outsiders. Alleen de hooguit 5 meter brede "natte" strook strand is goed berijdbaar. En meer nog dan bij zeilen of surfen, kan je voortbewegingsrichting nauwelijks meer dan 20 graden afwijken van de loodlijn op de windrichting. Een uur of twee de tijd dus.

Een kwartier later sta ik op het strand. Een paar keer Scheveningen - Kijkduin - Scheveningen

moet haalbaar zijn. Gelukkig is mijn bagageetas (op de achteras) net klaar. Daar kunnen mijn steek-sleutel, reserveset lijnen en extra vlieger mooi in mee. Mijn PEEL 3.60, netjes in een plastic tas gerold om nat worden te voorkomen. Wanneer de wind nog wat aanwakkert - en daar kan je donder op zeggen - dan zou "5 meter" wel eens te hard kunnen gaan trekken. Ik rijd zonder trapeze. Best vermoeiend wanneer je lang in dezelfde richting blijft rijden met steeds dezelfde arm aange-trokken. Maar toch geef ik er de voorkeur aan. Het voor trapezerijden beslist benodigde automatische ontkoppelingssysteem vind ik een flinke belemmering van mijn bewegingsvrijheid. Dus voor dat uurtje van vandaag toch maar wat spierpijn geaccepteerd. Binnen de kortste keren, slalom-mend om enkele verdwaalde wandelaars, een paar kilometers afgelegd. Een stukje terug nu. Om de rechterarm even te ontspannen, maar eigenlijk vooral om even te proberen of de windrichting enigszins comfortabel terugrijden

wel toestaat. Laveren is immers onmogelijk. Het gaat minstens even gemakkelijk als heen. Een stukje verder, de volgende rit. Een kilometer of vijf, naar Kijkduin nu. Terug al weer? Eigenlijk best saai. Vooral wanneer je nog zo'n anderhalf uur de tijd hebt. Op naar Monster, of Terheijden misschien! Waauwww... Hoewel... ik ben maar alleen. Wat doe ik zonder hulp als er iets mis gaat? Mijn dizzy kop, de drie gekneusde ribben en de landkaart van bloeduitstortingen, vorig jaar tussen Le Touquet en Dieppe opgedaan, hebben me wel iets geleerd. Zonder Peter was ik toen nooit meer in de bewoonde wereld terug gekomen.... Een sleepkabel in de vorm van een meter of drie touw van een centimeter dikte, behoort sindsdien tot mijn standaarduitrusting. Trouwens: niet alleen handig bij fysieke rijdens-onbekwaamheid na valpartijen.

Alle wijze bespiegelingen ten spijt, nader ik Monster. Letterlijk geen hond meer op het strand. Het door mijn rechterwiel opspattende water zorgt voor een permanente